

Begroeting en welkom

De genade van de Heer Jezus Christus,
de liefde van God onze Vader
en de gemeenschap van de heilige Geest zij met ons allen.
Amen.

Vandaag, zondag van de heilige familie,
is een dag, niet alleen voor alle gezinnen,
maar ook voor iedereen
die probeert te begrijpen wat het betekent
als God zichzelf toevertrouwt aan de zorg en het ritueel van mensen.
Zo lag dat kerstkindje ooit in de oude, nutteloze handen van Simeon,
een kind waar niemand, behalve zijn ouders, iets in zag.
Simeon kon Gods krachtige goedheid laten oplichten,
omdat hij bereid was te danken voor alles wat hij had mogen beleven.
Gelovig danken zet ons op de weg naar de vrede,
naar dat goed waar de wereld zo'n nood aan heeft.
Een nieuw jaar kan beginnen als wij met open handen
en in de ware familiegeest
ontvangen wat ons van Godswege is aangezegd: genade en vrede.

1^e lezing Sir 3, 2-6.12-14 *(Het eren van de ouders)*
2^e lezing Kol 3, 12-21 *(Bekleedt u met goedheid)*
Evangelie Lc 2, 22-40 *(De opdracht in de tempel)*

Homilie

Ze hielden zich aan de gebruiken door de Wet bepaald. Niks ongewoons. Het eerstgeboren jongetje moet aan de Heer worden toegewijd. Een stille moeder en een stille vader doen simpelweg wat geboden is. Geen kerst-engeltjes, geen koninklijke processie, geen toeters en bellen. Het mag allemaal heel onopvallend gebeuren. En Jezus onopgemerkt op de arm van zijn moeder. Eigenlijk zijn wij ook op die manier naar hier gekomen. Of luisteren we naar de radio. Onopvallend in de drukte van de eindejaarsfeesten.

Maar ondertussen gebeurt er toch iets: God die dicht bij ons komt, die bezit van ons neemt, die onze gewoonte om ter kerke te gaan of naar de radiomis te luisteren gebruikt om ons nader tot Hem te brengen. God komt en hij gaat weer, onopvallend. Zo was het ook in Jeruzalem. Zo onopvallend dat het slechts door onbelangrijke, uitgerangeerde mensen werd gezien. Door Simeon bijvoorbeeld,

een man die wegens zijn hoge leeftijd niets meer te betekenen heeft, althans volgens die andere wet, de wet van de productiviteit.

Nee, Simeon is niet *dé* Simeon die wij ervan gemaakt hebben, niet *dé* hogepriester die alle eer toekomt om Gods Zoon te mogen ontvangen. Hij is een 'zekere' Simeon, zegt de evangelist, een oude, vrome man die zich liet drijven door ingevingen die gewichtige mensen niet kennen omdat ze zich liefst niets laten geven. Simeon is gedreven door de Geest, misschien het enige waardoor hij zich nog laat bewegen, want de dood stond al voor de deur. Met een klein woordje suggereert de evangelist dat hij een tweederangsman was in de tempel. **Ook** hij nam het kind in zijn armen. Het was dus al gebeurd door de priester van dienst, door die andere die zijn job deed maar niets had gezien. Tenzij een kind, zoals vele andere aan wie het voorschrift van de wet moet worden vervuld. En twee ouders die hun plicht doen.

Geen uiterlijk teken, geen aankondiging in de trant van *Gloria in excelsis Deo*, niets dat erop wijst dat het kind op de arm van Maria de Messias is. Niemand die iets opmerkt. Behalve die zonderlinge man die zijn laatste levensdagen in de tempel slijt. Geleid door de Geest zag hij dingen die door de sluier van de plicht of de gewoonte bedekt waren. Hij keek met Gods ogen die het verborgene aan het licht brengen, en hij keek recht *in* Gods ogen. Recht in het gelaat van de Heiland die te midden van het volk wil wonen en daarvoor de oude gewoonte der mensen gebruikt, het ritueel dat een overgang markeert, een nieuwe stap. Die God gaat naar het hart van de mensen langs het bloed van het leven dat niets anders doet dan stromen.

Lucas, hij is en blijft de verteller van de dwarse romantiek. Maar wat hij niet nalaat, is de nadruk op het licht in de ogen. Simeons doffe ogen fonkelden nog één keer. De oude man kreeg een twinkeling in zijn ogen, en hij sprak over het licht van de vrede. Een zwak, broos lichtje, maar genoeg om er de hoop mee aan te wakkeren, de hoop op een nieuw begin dat moet uitgroeien tot de glorie van een heel volk. Het licht van de wereld is groots, ongenaakbaar en verblindend, maar opdat mensen ermee op weg zouden gaan, maakte dat licht zich klein en kwetsbaar, als een kaarsvlammetje dat beschutting nodig heeft. De bescherming van een gezin in Nazareth.

Nazareth, nog zo'n mooie naam. Nazareth komt van het Hebreeuwse woord 'neser' dat 'twijgje' betekent. Een twijgje is nog geen boom, maar in de bek van de duif is het een teken dat de boom er moet zijn, en dat je dus aan land kunt om vrede te stichten, desnoods in het gebied der heidenen, het land van Galilea. Vrede begint altijd in 't klein, op de plek waar je je vrij voelt, in de schoot van een gezin waar geen grootse dingen gebeuren, of toch... waar de grootsheid juist gelegen is in dingen die je stil en ongedwongen voor elkander doet. Jesaja wist

het al: aan de stam van Jesse ontluikt een twijg, een telg, een scheut komt er tot bloei. En van die telg zei Jesaja: een geest van wijsheid en inzicht zal op hem rusten, een geest van kennis en kracht. Lucas zegt precies hetzelfde: de kleine spruit nam toe in kracht en de genade van God rustte op hem. De vrede stichter in het heilig nest.

Zou de evangelist dan niet dit hebben willen zeggen: schep voor elkaar die doodgewone nestwarmte als je de afstraling van de Heer wil genieten, als je wil leven in het eeuwig Licht en in de heilige vreugde van de grote familie van ons aller broer en tochtgenoot Jezus van Nazareth. Jazeker!

Amen.